

[Ømann.]

Det drejer sig ganske vist ikke her om lønmodtagerne, men om parcelhusejerne. Her har regeringen udstedt erklæring om, at den vil søge at undgå urimelige skattemæssige virkninger af 13. alm. vurdering. Man har nedsat lejeværdien til 2 pct. og foretaget en mindre regulering af det procentvise standardfradrag for udgifter. Resultatet siges at være, at man herefter skulle have indkalkuleret en stigning på 25 pct., svarende til den lejestigning, lejerne fik i foråret. Om det holder stik, kan ingen kontrollere for nærværende, men i øvrigt har de to ting jo intet med hinanden at bestille.

Når udvalgsflertallet dernæst erklærer at være tilhænger af, at lejeværdien af parcelhuse også fremtidig bør beregnes således, at den stiger i takt med huslejen, så må man nok spørge, hvor den af regeringspartiet udbasunerede vilje til at søge for en skattemæssig ligestilling mellem lejere og ejere er blevet af. Uligheden består jo i, at udgift til huslejer er indkomstopgørelsen aldeles uvedkommende, mens udgifterne til et parcelhus kan trækkes fra. Ligestilling kan etableres ved, at også lejere får ret til et fradrag, men en sådan ordning ville simpelt hen ødelægge indkomstbeskatningen, der ikke i forvejen er for god, så det sund er lukket. Logisk er der herefter kun én mulighed tilbage, nemlig at ejendomsregnskabet tages ud af selvangivelsen, og det er det, man må sigte imod. De fremførte administrative betænkeligheder med hensyn til at skelne mellem private renter og erhvervsmæssige renter er ikke vægtige nok over for en så indlysende rigtig reform, der i sig selv vil frembyde store administrative gevinster, som ganske overskygger de renteproblemer, der vil dukke op i særlige tilfælde. Hvis man skal henimod en reform, skal man ikke nu fastsætte en lejeværdi, der giver de nyere ejendomme en yderligere skattelettelse, for det bliver nemlig resultatet af de 2 pct. Man skal tværtimod begynde så småt at hale ind på privilegierne. Der er ingen urimelighed i at fastsætte procenten til 3, således som vi har foreslået. Der er tale om en mild stramning som et første skridt henimod en reform, der naturligvis må gennemføres over en passende årrække, men som har til formål at etablere en virkelig ligestilling.

Må jeg til slut sige, at hvis den skattereform, som der her tales så meget om, men som der gøres så lidt ved, skal gennemføres efter lignende principper og under samme førerskab, som man har set denne ligningslov her blive udvalgsbehandlet, så tror jeg, at landets lønmodtagere har grund til at slå kors for sig.

Jeg vil på mit partis vegne anbefale, at man stemmer mod ændringsforslag nr. 1, stemmer for ændringsforslag nr. 2, stemmer for ændringsforslag nr. 3 og stemmer mod ændringsforslag nr. 4.

Johan Asmussen: I den udvalgsbetænkning, som vi fik i duplikeret form sent onsdag eftermiddag, er der ikke sagt noget som helst om det ene af de tre punkter, som dette lovforslag vedrører, nemlig Grønlandsarbejdernes skat. Det er formodentlig, fordi det ikke har voldt nogen problemer — og det er for så vidt også forståeligt — men jeg ville gerne have haft et indtryk af, om de betænkeligheder på det område, som kom til orde ved første behandling fra det ærede medlem hr. Knud Hertlings side, er blevet forebragt i udvalget og drøftet dér. Jeg ser, at der blandt udvalgets medlemmer ikke har været nogen af folketingets grønlandske medlemmer. Det forekommer mig i virkeligheden aldeles meningsløst; jeg forstår ikke rigtig, hvorfor vi har grønlandske medlemmer i folketinget, når man ikke på en eller anden måde sørger for, at de kommer med ved behandlingen af lovforslag, der vedrører grønlandske forhold.

I øvrigt spilles der jo i udvalgsbetænkningen en række variationer over hovedtemaet: bør indgå i en samlet skattereform. Vi er i mit parti ikke uenige i, at det kan være en rimelig motivering for at udskyde en endelig behandling af forskellige spørgsmål; men jo mere man gør det, og jo længere man bliver ved med at udskyde ting til behandling i forbindelse med den samlede skattereform, desto stærkere bliver den forpligtelse, der må påhvile såvel regeringen som de andre partier, der igennem udvalgsarbejdet er med i dette, desto stærkere bliver forpligtelsen til nu at sørge for at få gjort alvor af det, som man har efterlyst i årevis.

Med hensyn til forslaget om fordobling af lønmodtagerfradraget har udvalgsarbej-